

bezdůvodná, aniž by se Nejvyšší správní soud při tomto stavu věci mohl zabývatí ostatními námitkami, uplatňovanými ve stížnosti.

(Nález Nejvyššího správního soudu z 19. září 1927, č. 19151/27;
srv. nář. N. s. z 21. dubna 1927, č. 8215/27 a č. 8212/27;
Soc. revue r. 1927, str. 392.)

Důchod vdovy po zemřelém invalidovi, byl-li sňatek uzavřen po invaliditě. — Zemský úřad pro péči o válečné poškozence nepřiznal vdově důchod vdovský, ježto sňatek byl uzavřen po události zakládající nárok na důchod invalidní jejího manžela a ježto nejsou splněny podmínky §u 14, odst. 1, zákona č. 142/20, ve znění zák. č. 39 z r. 1922.

Ministerstvo sociální péče stížnost zamítlo, ježto invalida byl v době sňatku podle vyjádření úředního lékaře pouze 66²/₃% práce neschopný, kdežto zákon klade podmínku nároku na důchod, aby invalida byl v době sňatku neschopen výdělku alespoň 80%.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnost jako neodůvodněnou, neboť: Žalovaný úřad neuznal uplatňovaný nárok stěžovatelky na vdovský důchod jedině z toho důvodu, že manžel její nebyl v době uzavření sňatku aspoň 80% práce neschopným, ale jen v míře nižší, že tedy nebyla splněna tato podmínka stanovená v §u 14 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n.

Stížnost uplatňuje proti napadenému výroku jedině námitku, že podmínka tato, t. j. 80procentní výdělečná nezpůsobilost manžela v době uzavření sňatku, stávala, čímž popírá správnost závěru žalovaného úřadu ohledně skutečnosti, o kterou se výrok žalovaného úřadu výhradně opírá.

Otázka, v jaké míře manžel stěžovatelčin v době uzavření sňatku, t. j. dne 27. listopadu 1920, byl neschopným k práci, není však otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, kterou Nejvyšší správní soud podle §u 6 zákona o správním soudě, může přezkoumati pouze po stránce formální, t. j. může zkoumati, zda skutkový podklad závěru žalovaného úřadu byl získán způsobem procesně nezávadným.

V daném případě opíral žalovaný úřad svůj závěr ohledně stupně nezpůsobilosti ku práci manžela stěžovatelky o vysvědčení lékaře zemského úřadu, dle kterého nezpůsobilost manžela k práci v době sňatku činila nejvýše 66²/₃%.

Jestliže za tohoto stavu věci došel úřad k závěru, že stěžovatelce nenáleží důchod vdovský, neboť manžel její v době uzavření sňatku nebyl 80% práce neschopným, nemohl soud shledati, že by závěr úřadu spočíval na vadném řízení.

Proto byla stížnost jiných námitek nečinící zamítnuta jako neodůvodněná.

(Nález Nejvyššího správ. soudu ze dne 20. září 1927, č. 19331/27.)